

Grafit, a vakvezető kutya blogja 39. rész #grafitblog

Kedves Olvasóim!

Tudjátok, hogy minek volt a napja a vasárnap? Nem? Elárulom nektek. 11. születésnapomat ünnepeltem!

Egész nap körülöttem forgott a világ, ami mondjuk meg igen csak kedvemre volt. Ilyenkor mindenki a kívánságaimat lesi, s a gazdi úton, útfélen eldicsekszik mindenkinek azzal, hogy az ő Grafikájának születésnapja van. Kár, hogy a kutyának csak egyszer van szülinapja egy évben, mert ekkor a gazdi is sokkal elnézőbb velem még akkor is, ha kifekszem a konyha közepére. Ez esetben nem zavar be a helyemre, ha szerinte nem jó helyen szunyálok.

Mondjuk nem is sokat heverészek ilyenkor, mert mindig történik valami. Nálunk a születésnapok úgy zajlanak, hogy reggel már ébredés után megköszöntenek, Bodza trillázik is nekem, s ekkor olyan ünnepi hangulatba kerülök, hogy játszom is vele rögtön egy jó nagyot. Egész nap várom az ajándékaimat, s van is, hol egy jutalomfalat kerül elő, hol egy játék, de a kívánságom mostanában egy hatalmas kávéfa szokott lenni, amit kedvemre rágcsálhatok anélkül, hogy sérülést okozna nekem. Kapok a kongba kekszet, amit ki kell szedjek belőle, s ezt is nagyon élvezem. A nap fénypontja azonban az szokott lenni, amikor a kiképzőm is felköszönt testvéreimmel együtt.

Két testvéremmel tartom a kapcsolatot, s írtam már régebben, hogy ők meg terápiás kutyaként öregbítik hírnevünket. Régebben elvittek úszni is, sétálni is a szülinapomon, de kedves olvasóim megmondom nektek őszintén, hogy a magam fajta nyugdíjas kutya leginkább már csak heverészni szeret az udvaron. No jó, sétálni is szoktam, de kevesebbet bírok már mint ifjabb koromban. Emlékszem olyan szülinapomra is, amikor még kiképzőmnél laktam, s testvéreimmel mentünk a Dunára úszni, az volt az ajándék. Más idők voltak még azok, de ahogyan az ember felett is eljár az idő, felettünk is. Van, hogy kérdezik, hogy szomorú vagyok valamiért, hisz ezelőtt egy-két évvel mennyire aktív voltam még. Áh, miért lennék bánatos? Semmi okom rá, csak megőszült már a szakállam, szeretek lustálkodni, elmélkedni pl. arról, hogy milyen bölcsességeket osszak meg veletek, de azért ne higgyétek, hogy nem vagyok

kapható egy jó nagy labdázásra, medencézésre. Szerintem 70 évesen már ti emberek sem ugrabugráltok úgy, mint mondjuk 30 évvel ezelőtt? Igaz?

No, de ettől még nem vagytok kedvetlenek ugye? Ez az ünnepnap hozott két nagy meglepetést is. Az egyik az volt, hogy a kávéfa mellé új fekhelyet is kaptam ajándékba. Ezen heverészve írom majd nektek a történeteimet. A másik pedig az volt, hogy 3 látogatóm is érkezett hozzám. Ki sem találjátok, hogy kik igaz? Elárulom: Dél fele csengettek. A gazdám mondta, hogy menjek már a kapuhoz vele együtt. S a kinyíló ajtóban kik álltak? A Gail, a Gránit, no meg a kiképzőm. Ez annyira váratlan volt, hogy még a kotnyeles Bodza kisasszony sem tudott róla, mert gazdim szerint egyből eljárt volna a szája, így előtte is titokban volt tartva minden.

Óh, ez volt életem egyik legszebb napja! Testvéreimmel egész délután játszottunk, fürödtünk, emlékeztünk a régi időkre. Kocsival érkeztek hozzám, így szépen beuccoltunk, s mentünk úszni a testvéreimmel. Tömegközlekedéssel már nem bírnék elmenni sehová, de így autóval nagyon klassz volt. Bodza irigykedett is rendesen rám. Irigy kutya! Ennyit tudok csak erre mondani. Az igazság az, hogy mi kutyák imádunk a gazdánk társaságában lenni, szeretünk játszani vele, kirándulni, szeretjük, ha simogatnak, kényeztetnek bennünket, de szükségünk van kutyák társaságára is. Hallottam olyan gazdiktól, akik féltésből kevéssé viszik a kedvenceiket pl. futtatóra, pedig erre nagyon nagy szükség lenne.

Ezt úgy képzeljétek el, mint amikor a gyerek is igényli a gyerektársaságot, nem csupán a szüleivel szeretne mindig játszani, vagy amikor gyesen van egy édesanya, ő is vágyódik felnőtt társaságra is nemde bár? Velünk ebekkel is így van ez, hisz már megbocsássatok, de emberrel nem tudunk akkorát futni, hisz soha utol nem érnétek bennünket mint saját négylábú társaink. No és szaglászni, ásni azt is csak egy hasonszőrű baráttal lehet. Ismeritek a mondást igaz? „Hasonló, a hasonlóval.”No, ma sem kell bölcsességeimet nélkülöznötök!:-)

No, és a nap záró akkordjaként még a tűzijátékot is élvezhettem. Bodza, az a kis boszorkány persze azt mondta nekem, hogy na ne hidd már, hogy ez a te tiszteletedre van, nekem pedig meggyőződésem a mai napig, ki is húzom ilyenkor magam rendesen. Bodza meg csak irigykedjen bőszen, hogy egy

unalmas téli napon született, s nem egy ilyen gyönyörű állami ünnepen, mint jó magam.

Mondjuk meglennék a durrogás nélkül is, de tudjátok, hogy én nem félek sem ettől, sem a petárdától, sem az égdörgéstől. Így telt nálunk tehát ez az augusztus 20-i vasárnap.

Nos tehát kedves olvasóim tőletek is szívesen fogadom gratulációtokat.

Maradok mindig is tisztelettel felétek:

A bölcsességtől megőszült szakállú, a 11. életévét betöltött Majaligeti Grafit

